

Chương 6

Trong mắt Triệu Lập Đông ngân ngân nước, dường như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Trong tay nàng cầm một thỏi bạc hàng thật giá thật.

Đó là số tiền có được sau khi bán một lồng bánh mật ong nhân lòng đỏ trứng của nàng.

“Ba năm, ba năm rồi.” Nàng thì thào nói, “Rốt cuộc cũng bán được rồi.”

Nàng vui vẻ đến nỗi muốn hét thật to, muốn lăn lộn nhưng vẫn đứng ngây như phỗng, để nước mắt vui sướng chảy xuống.

“Ta muốn để thỏi bạc trân quý này làm kỷ niệm.”

Nhờ Trình Mặc ban tặng mà nàng bận đến không có thời gian làm bánh ngọt, chỉ có thể dùng những thức còn lại ít đến đáng thương mà làm ra một lồng bánh ít ỏi.

Cũng không phụ nàng kiên trì mỗi ngày phải làm ra một lồng bánh, nếu không khách nhân khi này liền không mua được rồi.

Nhưng vị khách kia cũng thật sự đáng sợ, cả người đều âm trầm, vẻ mặt đầy sát khí.

Khi hắn định lấy bạc ra đưa tiền bánh nàng còn tưởng hắn muốn rút dao giết nàng cơ.

“Đông Đông?” Triệu Xuân từ bên ngoài trở về, thấy nàng đang đứng khóc thì liền bị dọa nhảy dựng lên, “Tại sao lại khóc thế này?”

“Xuân!” Triệu Lập Đông xông lên ôm lấy hắn, vừa khóc vừa cười “Muội vừa mới bán được một lồng bánh, có người đến mua bánh của muội, huynh nhìn bạc này!”

Hắn cũng cảm thấy vui vẻ thay nàng, “Thật tốt quá, rốt cuộc có người không sợ chết tới đây rồi. Ta đoán hắn nhất định là người từ nơi khác tới cho nên cũng không rõ danh tiếng của muội.”

“Đúng rồi, là một người xa lạ có con ngựa cao to, mặt có vết sẹo.” Không đúng nha, huynh ấy vừa nói cái gì? “Xuân, huynh thật quá phận, rốt cuộc có phải thật sự mừng thay cho muội hay không đây?”

“Ta đương nhiên thật tâm mừng cho muội rồi.” Hắn sờ sờ đầu nàng. “Thật khổ cho muội mỗi ngày ngay cả thời gian ngủ còn không có mà vẫn có thể kiên trì lí tưởng của bản thân, ta thấy vinh dự cho muội.”

Mặt nàng đỏ lên: “Thật ra cũng không có gì to tát... Là việc muội thích làm thì không ngủ cũng không có vấn đề gì.”

Nhìn quàng thâm dưới mắt nàng, hắn có chút đau lòng: “Ài! Trình thiếu gia kia cũng thật xấu tính, hắn làm gì mà chính muội như vậy?”

Nàng ai oán nhìn hắn: “Xuân, là huynh cho hắn cơ hội đấy.”

Nếu không phải hắn ép nàng, hiện giờ nàng cũng không rơi vào tình trạng bị thảm ban ngày phải chăm sóc con chuột, đến tối còn bị Trình Mặc coi như thú vui cơ chứ.

“Ách.” Triệu Xuân cười lúng túng: “Không sao, không sao, muội cứ coi đây giống huấn luyện đi, sống sót qua một khoảng thời gian...”

Triệu Lập Đông hỏi tiếp: “Thì sao?”

“Thì sẽ quen thôi.”

“Hừ! Còn tưởng huynh muốn nói gì.” Nàng ai oán liếc hắn: “Một chút giúp đỡ cũng không có, ôi trời.”

Hắn liền ôm nàng, cười nói: “Muội muội tốt, thật ra chuyện này cũng có mặt tốt. Biết đâu Trình thiếu gia xấu tính với muội như vậy là vì muội rất đáng yêu, nếu không tại sao cách vách có nhiều người hầu như vậy mà hắn chỉ thích tìm muội gây phiền thoái chứ?”

Giờ nghĩ mới nói, không chừng muốn nàng làm bạn nhưng xấu hổ không muốn thừa nhận.

Trong lòng nàng xôn xao không hiểu vì sao, dường như có chút cảm giác ngọt ngào nhưng nàng đã ngay lập tức xua đuổi cảm giác kỳ quái này đi rồi.

Nàng mĩa mai nói: “Đương nhiên là vì người khác không có gan rình trộm hắn tằm.”

Hắn trừng to mắt: “Chuyện đó... Chẳng lẽ muội thật sự nhìn lén sao?”

Đúng là nữ trung hào kiệt lớn mật! Tuy rằng hắn thích tán tỉnh nam nhân nhưng chưa từng có hành vi xấu nào đâu.

“Đương nhiên không phải, sao muội có thể làm loại chuyện đó, đến cả việc muội nói mát huynh cũng không nghe ra sao?”

Thật là, cách vách thì bị tên Trình Mặc làm cho tức chết, về nhà lại bị ca ca ngốc ngếch làm hại, số nàng cũng thật khổ.

Hắn vỗ ngực an ủi: “Ta còn tưởng muội thật sự to gan như vậy chứ.”

Triệu Lập Đông tức giận nói: “Huynh suy nghĩ nhiều quá rồi. Muội chỉ ước hắn cách xa muội một chút, nếu còn tiếp tục bị hắn trêu đùa như vậy thì muội nhất định sẽ thành thiếu nữ chết trẻ mất. Muội mới mười sáu tuổi, còn chưa muốn bị hủy hoại cho chết đâu á.”

Triệu Xuân đồng tình nói: “Đúng rồi, phải sống đến khi giúp mang khăn choàng đến tận tay ta nha.”

Nàng dậm chân, dùng ánh mắt uy hiếp nhìn hắn: “Xuân!”

“Ta hay nói đùa mà, đồ ngốc, nếu như muối khổ não phiền muộn như vậy thì để ta nghĩ biện pháp giúp muối bảo vệ sức khỏe của mình.”

“Được, được.” Một chút hi vọng đối với huynh ấy nàng cũng không có.

Nàng chỉ hi vọng hắn đừng cản đường, đừng làm cho nàng thêm thê thảm, nhờ hắn để thoát khỏi khổ ải thì nàng nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Chủ quán.”

Một giọng nói trầm thấp vang lên dọa hai huynh muội thiếu chút nữa nhảy dựng lên, cùng nhau xoay người quay lại.

Hắc y nhân vừa mua bánh đứng trước cửa hàng, trên người toát ra loại khí chất tối tăm khiến cho cả con đường cũng trở nên tối theo.

“Có, có chuyện gì sao?”

Dù sao cũng là khách nhân của mình, tuy rằng hiện tại mặt hắn có chút xanh khiến cho bốn phía gió lạnh thổi cuộn cuộn nhưng trong ánh mắt hắn vẫn bình thường mà hắn còn mua bánh của nàng, nàng cũng nên tận lực tiếp đãi.

“Bánh khó ăn.” Hắn nói rất chậm nhưng lại tràn ngập sát khí.

Hơn nữa khi nói chuyện tay hắn còn vòng ra sau lưng, hai huynh muội đều chú ý hắn đeo sau lưng một thanh trường kiếm.

Triệu Lập Đông liền lui lại một bước, hơi sợ hãi nuốt nước miếng: “Chuyện, chuyện này thật xin lỗi, ta sẽ cố gắng cải thiện thêm.”

Hắc y nhân không nói chuyện, rút trường kiếm sau lưng ra vung lên trước mặt nàng.

Nàng ngơ ngác đứng đó, dù thế nào cũng không nghĩ đến bánh nàng làm thế nhưng lại khó ăn đến nỗi có người muốn giết nàng luôn!

Triệu Xuân bảo vệ muội muội gấp đến phát khóc: “Đại hiệp, ngàn vạn lần đừng giết nàng! Tuy bánh nàng làm rất khó ăn nhưng cũng không phải nàng cố ý, ta bồi thường gấp mười lần cho ngài, ngài ngàn vạn lần đừng giết nàng!”

Nhưng mà thanh kiếm kia chỉ vung lên trước mặt nàng, hơn nữa vẫn còn mang theo vỏ kiếm.

Nàng nhìn tay hắn vừa xoay, thanh kiếm đang cọ cọ lưng hắn.

Chân nàng thiếu chút nữa mềm nhũn. Hoá ra người ta chỉ muốn giải ngựa thôi.

Thiếu chút đã hù chết nàng.

“Mật ong nhào với bột.”

Hắc y nhân nói xong liền xoay người, huynh muội hai người nhìn nhau, lại nhìn hấn biến mất tại ngã rẽ.

“Vừa xảy ra chuyện gì vậy?” Triệu Xuân mờ mịt hỏi.

“Hình như là đến đề nghị sáng kiến mới cho muội.”

Hình như hấn cảm thấy mật ong nhào với bột có thể khiến bánh nàng làm ngon hơn chẳng, đây thật sự là một ý tưởng thông minh, tại sao nàng chưa từng nghĩ tới?

“Doạ chết người, huynh còn tưởng hấn là Hắc Vô Thường đến từ địa ngục.”

Triệu Lập Đông hung phấn nói: “Ý kiến của hấn thật tốt, muội lập tức đi thử.”

Thấy nàng hào hứng bừng bừng đi đến phòng bếp, Triệu Xuân vội vàng nói: “Đông Đông, đừng làm nữa! Đi ngủ trước đi, nếu không nửa đêm muội sẽ bị gọi dậy đó.”

“Muội ngủ không được đâu!”

Từ ngày hôm đó, hắc y nhân ba phần không giống người, bảy phần rất giống quỷ mỗi ngày đều đến mua bánh của nàng.

Không lâu sau lại không chút biểu tình xuất hiện, cho nàng ý tưởng cải tiến mới.

Bởi vì hấn không hay nói chuyện nên mỗi câu đều vô cùng ngắn, khiến nàng đoán rất nhiều lần, nếu đúng thì hấn sẽ gật đầu.

Đã có khách nhân cố định rồi, Triệu Lập Đông làm bánh ngọt càng hăng say.

Triệu Lập Đông ngủ gà ngủ gật, nhưng nàng ngủ gật khi làm việc vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại.

Xuất Gia Nhân bất mãn nhìn đống nước lênh láng chảy ra từ chậu của nó nhưng ấm nước trong tay nàng vẫn không ngừng đổ.

Nước bắt đầu chảy lênh láng, quanh co khúc khuỷu như dòng sông nhỏ.

Trình Mặc nhìn nàng chăm chăm, khoé môi giương cao, lộ ra nụ cười có vẻ thương tiếc.

Xem ra hấn thật sự khiến nàng mệt mỏi rồi.

Thế nhưng mà đối với hành vi của mình hấn lại không cảm thấy có lỗi.

Ai bảo nàng thú vị như thế, khiến mỗi giây hấn ở bên nàng trở nên vô cùng vui vẻ, niềm vui nối tiếp niềm vui.

Sau khi về kinh, hấn không có cơ hội trêu chọc bánh bao nhỏ nữa, vậy phải làm sao đây?

Hắn thật sự không nên có thói quen có nàng bên cạnh.

Nhưng hiện giờ đã như vậy rồi, cho nên nàng phải chịu trách nhiệm.

Trình Mặc không gọi nàng dậy, cứ như vậy nhìn bộ dáng ngủ gà ngủ gật đáng yêu đó của nàng, cùng nàng ở trong phòng.

Mãi đến khi ám sứ của nàng rơi xuống đất bị vỡ thì nàng mới tỉnh dậy.

Đột nhiên nàng nhảy dựng lên: “Sét đánh, sét đánh!”

Sau đó liền nhìn thấy ánh mặt trời chiếu lên người Trình Mặc, mà mặt hắn mang theo biểu cảm rất kỳ quái, nhìn nàng chăm chú đến một cái nháy mắt cũng không có.

Nàng đành phải lúng túng nói: “À, bên ngoài thời tiết thật đẹp.”

Thảm rồi, nàng lại dám ngủ quên dưới ánh mắt của hắn, nhất định ác ma này rất khó chịu, không biết sẽ dùng thủ đoạn gì để hành hạ nàng đây?

“Đúng rồi, thời tiết rất ấm áp.” Hắn mỉm cười: “Nếu ta cũng có thể ngủ trưa thoải mái thì nhất định rất tuyệt.”

“Đúng, đúng là ta ngủ gật.” Triệu Lập Đông thấy chết không sờn nói: “Không thì ngươi muốn thế nào?”

Mà thôi, duỗi đầu là một đao mà lui đầu cũng là một đao¹, ngược lại nàng tình nguyện sáng khoái chông đời cũng không cần nơm nớp lo sợ giấu giếm làm gì.

Hắn giả vờ kinh ngạc nói: “Ta không muốn thế nào cả. Chẳng lẽ ngươi nghĩ ta thấy ngươi đang làm việc mà ngủ gật thì sẽ phạt ngươi sao?”

Sẽ không làm gì nàng? Vậy sao phải nhấn mạnh câu khi nàng đang làm việc thì lại ngủ gật chứ?

Triệu Lập Đông ngẩng cao đầu, bất tuân nhìn hắn: “Không phải ta nghĩ, mà ngươi nhất định sẽ làm, dù sao ngươi....”

“Tại sao không nói hết?” Hắn truy vấn: “Ta rất muốn biết ngươi nghĩ về ta thế nào.”

“Rất xấu tính lại còn rất hẹp hòi.”

Trước khi nói ra những lời này, nàng đã chuẩn bị kỹ càng, tuyệt đối có thể tiếp nhận bất kỳ loại hình đá kích nào của hắn.

Trình Mặc nhìn nàng lại không hề tức giận.

“Chỉ có thể nói thật đáng tiếc, ngươi nói khoa trương rồi. Ta tin tưởng người khác sẽ không đồng tình với cách nhìn của ngươi.”

“Đúng, bởi vì toàn bộ Hợp Hoan Trấn chỉ còn lại ta là có ánh mắt sáng hơn sao thôi.”

Người khác chưa từng bị hấn ức hiếp, tất nhiên sẽ nghĩ hấn là người tốt!

“Ồ, hoá ra là như vậy.” Về mặt hấn như bưng tỉnh đại ngộ: “Rất đặc biệt, người phải giữ gìn cẩn thận nha.”

Phản ứng của hấn làm Triệu Lập Động ngờ ngẩn. Hấn dường như không tức giận với những lời đả kích của nàng, uống nhầm thuốc rồi sao?

Triệu Lập Đông hơi nghiêng đầu đánh giá hấn, dáng vẻ rõ ràng vô cùng hoang mang.

“Thế nào? Có phải thấy hôm nay ta hơi khác không?”

“Có một chút.”

Cái này nhất định là bình yên trước cơn bão, tuyệt đối không sai, chờ một chút hấn sẽ lộ ra nguyên hình thôi.

Nàng tuyệt đối không thể lơ là cảnh giác, hại bản thân ngày càng trầm.

“À, chắc là do thời tiết.” Trình Mặc quay đầu nhìn nắng ấm bên ngoài: “Chúng ta ra ngoài chơi đi.”

“Chúng ta? Ta với người? Ra ngoài chơi?” Chuyện này khiến nàng vô cùng kinh ngạc.

Ngữ khí của hấn giống như bọn họ là bằng hữu lâu năm, bởi vì cảnh xuân tươi đẹp mà hẹn nhau ra ngoại thành đạp thanh (đi chơi trong tiết thanh minh).

Chú thích:

1. Giống câu tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa.